

RIDDERSTAD, CARL FREDRIK

Wergelands monument / af Rdd

Linköping : Förf.
1881

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

RIDDERSTAD.

Patent
11/10/1881
(1/10)

Wergelands Monument

af

Ridd.

Aftryck ur "Östgöta Correspondenten"
N:r 45 och 46 för
år 1881.

Linköping,
C. F. Ridderstads Boktryckeri, 1881.

MEMORANDUM

1861

MEMORANDUM FOR THE RECORD

MEMORANDUM FOR THE RECORD

Wergelandska monumentet.

Linköping den 19 April.

I "Göteborgs Handelstidning" för den 16 April förefom ett och annat om det Wergelandska monumentet, hwilket kommer att festligt afståckas instundande 17 Maj.

"Såsom bekant har den ultraroyalistiska högerpressen", yttrar tidningen, "delwis understödd af den moderata högern, rasat öfwer att Björnson skall erbjudas att hålla festtalet wid högtidligheten, och ett par personer ha med anledning häraf uttgått ur arbetskomitén".

Suruledes det nu förhåller sig med denna uppgift, eller att man af ultraroyalistisk o. s. w. devotion "rasat" med anledning af att Björnson skall hålla festtalet, lemna wi derhån. Då wi, för vår del, på det högsta ogilla walet af festtalare, är det emellertid icke hwarken från "ultraroyalistisk" synpunkt, icke ens från en "moderat högermans", utan uteslutande i följd deraf, att Henrik Wergelands hela författareskap kännetecknar helt andra åsigter och tänkesätt om Norge, föreningen och konungahuset, än Björnson, hwadän, ifall Wergeland sjelf kunde hafwa en röst med i frågan, han utan allt twiswel alldeles obetingadt skulle inlägga den samma emot det Björnsonska walet, såsom, i betraktande

af den senares politiska ståndpunkt, innebärande något som står i fullkomlig strid med de allmänna tänkesätt, hwilkas talan Wergeland förde. Medan 1814 i Eidsvold, befann sig Wergelands far i alldeles motsatt läger till det, hwari Swerdrups far (?) befann sig. Wergelands far kämpade då för föreningen sådan den blef och ännu är, hwaremot dåvarande Swerdrup arbetade deremot. Ännu i dag stå familjerna — och med dem enahanda tänkesätt och partier — emot hwarandra. Det må förlåtas författaren till dessa rader, att han på fört, som här sker, öppet och rätt fram uttalar sig. Vi hafwa ett för oss bjudande skäl dertill, som så, om ens någon, nu mera eger. Wergeland war författarens personlige vän, om wi ej misminna oss, redan från 1828. Hans ära och hans minne äro oss dyrbara och kära, u. b. sådana, som hans skrifter och våra enskilda brefsverlingar känneteckna dem, icke sådana som Björnson, från den ståndpunkt, han intagit, nödvändigt måste se och bedöma dem. År 1834 emottogo wi, jemte wänskapliga uttryck, från Wergeland ett exemplar af hans: "Tale ved en Borgerfest i Eidsvold till Forældrenes Minde", hwari han framför allt ådagalägger sina hyllande och warmhertade tänkesätt om Norges statsfick, des konungahus och framtid, hwaram så mycket nu twistas, och hwaraf alldeles otwifwelaktigt utgår att icke en person, af så fullkomligt motsatta åsigtter, så

revolutionärt bittert fiendtliga sträfwanden, som Björnsons, från någon synpunkt, så wida han will bibehålla sin egen karakter, kan, med någon aktning för sig sjelf, blifwa en berättigad och sanningsfär tolkare af hwad Wergeland werkligen war. Wergeland war en snillrikt begåfwad målsman, talare och skald för hela Norge, sådant, som det nu statsrättsligt består. Björnson är deremot endast en revolutionär partichef, som will fullkasta den bestående ordningen. Det är det, som dem emellan gör skilnaden så stor. En werkligt pligtstyldig känsla ligger i den Wergelandiska familjens förklaring, att någon af dess ledamöter ej kommer att deltaga i festen, ifall Björnson skall hålla festtalet. För vår del tillåta wi oss äfwen att i öfwerensstämmelse med en mer än femtioårig hängifvenhet för Henrik Wergeland hembära familjen vår största högaktning för denna förklaring, emedan den ådagalägger att dess medlemmar ännu i dag icke blott förstå och äkta hans författareskap och minne, utan jemwäl genom denna förklaring wilja söka häfda hans historiska betydelse. Måste icke hwar och en gilla och äkta detta?

Är meningen werkligen att resa Henrik Wergelands monument, honom till ära, så bör det resas för honom, såsom han war, och wissierligen icke som samhällsinstörtande lidelser önska se honom.

Att Björnson skall hålla festtalet är och förblifwer helt enkelt en både historisk och politisk saktis.

En icke så liten förundran ingifwer oss Handelstidningens här ofwan anförda ord. En tidning, hwilken, lik Handelstidningen, städse synes wilja spela en ingripande politisk roll, borde hafwa den taktten att icke blott fasta allmänna glosor, som förhållandet nu är, helt lösligt omkring sig, utan stödja sina yttranden, genom att å alla håll wisligen ha sett sig omkring, på åsigter, wittnande om någon sakkänedom.

När man will tala om Wergeland, bör man äfwen känna honom.

Wid första lägliga tillfälle skola wi i några utdrag ur Wergelands egna skrifter närmare belysa hans verkliga politiska karakter.

Henrik Wergeland.

Lindöping den 21 April.

I senaste nummret lofwade wi att med det snaraste återkomma till Wergeland samt att meddela ett och annat ur hans praktfulla tal i Gidsvold till förfädrens minne. Detta vårt löfte wilja wi härmed nu infria.

Wergeland börjar sitt tal med följande inledning:

"Kormænd! Det nye, det unge, det gjenfødte Norges Sønner og Døttre! Det er ikke et Miensie med disse Tider, en drømmende Forestelse i de gamle, et Sang til i disse Storbied at søge Trøst over egne Dages Uselsked, til at hjælpe paa deres Armod ved at fare efter Guldklumper eller Staa Klumper i for-

bums Herligheds Afte, der lader os fremfalde Fædrenes Storhed i vore Tanker. Vi seire meget mere derved vor egen Tid. Det er for at den kan speile sig i Fædrenes Skjolde, at vi ophænge dem! forat maale dens Kraft at vi byde den at prøve Oldets Kunstninger. Vor Tids Borgerind, Tilfredsigheden med gode Dage samler os, — men ikke til Altar opbygget for os selv, men til Forfædrenes Grave, at vi kunne være alvorlige i vor Glæde, altho' gamle Tids Lærdomme mellem egne Dages Sødiale, flette Græsgræs ind mellem Blommerne forat minde deres Forgængelighed."

Så inviger Bergeland talet. Han vander sig, som læsaren behagar mærke, till det nya, det unga, det genfödda Norges söner och döttrar, hvarmed han på samma gång äfwen erkänner ett nytt, ett ungt, ett genfödt fädernesland. I detta erkännande ligger äfwen de nationella strängarne till hela den Bergelandsska missionen. I denna inledning förklarar han vidare, att minnesfesten icke innebär ett misnöje med vår egen tid, utan fasthellre wida mera affigten att sira densamma, o. s. w. Festen affier, såsom han uttrycker sig, att släta gräsgräs in emellan blommorna, för att minnas deras förgänglighet.

Talet är långt och wi kunna deraf blott återgifwa fragmentiska utdrag.

Bergeland yttrar vidare:

Disse Minder tilltale os. Ingen Skräk fæster sig till disse gamle Grave. Disse Skuggor synes os närmere befrændede end Mellemalderens forglemte, som lewede under Fædrelandets Falb uden at see dets Gjenopreisning.

Vort Norge og Fortidens Norge synes som to afbrudte Halvringe, der passe paa det nøieste isammen; Mellemalderen kun som den næjste Lødning, som vi bryde væk forat hele de ægte Led.

Wergeland erindrar häri om den fyra hundraåriga underkastelse, hwari Norge befunnit sig under danskt öfverwælde, såsom en mellantid af väkta lödning, emellan Norges forntid och förhand warande samtid. Wergeland fortsätter samma tankegång i följande:

Deite gjenfødte Norge, dette, som synes at have ved ingen anden end Guds Bistand givet sig for nyelig selv den Høihed og Hæder, hvormed det prænger mellem Landene, at udbølge af egen Ungdomslybde Hundredetusinder og Hundredetusinder over Dalene, og at have kjøbt sig sin Lykke selv for Lidelser og Dødsfrelser — selv Dette skal erkjende, at mange af Rødderne til disse Fortrin gaae indunder hint Old, om hvis Grave vi ere forsamlede, ja at det har større Del deri end de mellemiggende med Ulykker og national Vanære mærkede Aldre.

Litet længre fram i sitt tal yttrar sig Wergeland sålunda:

En saadan synkende Mellemtid, hvori et Folk synes at fornegte sig selv, dets Kraft at slumre, og med dets udmærkede Dyder Lykken at forsvinde, have flere Nationer end den norske høvt; — ingen dog mere end denne. Det er derfor vi med saamegen Glæde, med en naturlig Drift formevelst det større Landsforvantskab og Liigbed i Forsatning, sætte os i Forbindelse med det ældste Norge. Dets Saga forstaae Vi; men ingenlunde tilfulde hvorledes Welsinges af disse fristubede Helte kunde saalænge taale Fædrelandets Vanære. Vi springe over Mellemalderen. Vi hverken beundre eller elske disse Nordmænd. Det er kun i Tiden ikke i Aanden de staae os nærmere. Vi finde ikke hos dem vore Følelser for Rigets Hæ.

der, vore Begreber derom, vor Frihed, vor Frihed- og Fædrelandskjerlighed. Vi tale ikke til det Norge, der forekommer os sovende, men til det Levende, hvis Bedrifter staae os for Dine i Sagaen og atter for-gaae i vor Iubildningskraft — det der taler til os i et Sprog, som synes formet efter Landets og Fol-kets Natur, og som vi løse Fortræffeligheben af frem-for det vi fik af de nærmeste Fædre. Vi mene Old-tiden, naar vi nævne det gamle Norge. Vi ile strax did, ligesom Diet seer tværkover fra Fjeldtind til Tind uden at høre Synstraalene efter Dalen imellem.

Det er fælleds Dyder, Friheden og dens ejendom-melige Dyder, som bewirke denne sympathiske Lighed. Det er Dyder overantvordede dette Norge hele og med det Præg usorvansket som jordgraven Gulb, opspirende uformærkt som Sæd, der saldt af og blev liggende Vinteren over. Det er det oprindelige gothiske Fri-sind, der avlede den ordnede Lovbundne Frihed, som gjorde det gamle Norge herligt i sitt Indre og lige herligt om end ikke dets Krigsbæder havde lagt straalende over Havene og Landene; og som udvik-lede — ibet den var grundet paa Forstand og sedlige Begreber, og nødvendiggjorde en vis Dplysning og alment Kjendskab til Lov og Forfatning, og aabnede Geniet, Betsalenheden og Retten fremfor Magten, Sejersbanen paa Dyingene, — Folkets aandelige Evner, selv før Christendommen, mere end man al-mindeligt troer om flige Tider, og paa samme Maade efter samme Grund som de udvikledes hos de to Sy-dens Folk (Græker og Romere) der meest havde vundet af Esterlægts Beundring.

Men nu har Nordmannafolket faaet samme dri-vende Kraft. Med Friheden, der opstod i de sidste Tider, ere dens Dyder gjenfaldte til Livet. Dette er nødvendig som at Ild maa lys og varme, som at Solen maae straae. Dplysningsfants, Kappelyst imellem Manderne, forhøier Fædrelandskjerlighed, Borgerfjend, Uerbødighed for Loven, — den høieste Myndighed, Nordmannaoverkoning — se disse ere lette at opbæge som udstraalede af Friheden; men flere komme dog med den, om vi end ikke see For-

bindelsen. Vi see dem som Rødmen paa Hjelbene, skjøndt Solen end ei teer sig.

Med glädje erkänner Bergeland härmed, att Norge i våra dagar, genom författningens stora andliga förwandskap och likhet, jatts i förbindelse med det äldsta Norge; att han från det Norge, som är, kan blicka tillbaka till det urgamla Norge, såsom från spetsjen af ett fjäll till spetsjen af ett annat, utan att se dalen, mellantiden, dem emellan; att likheten emellan det forna och det närvarande Norge härstyter — bewerkas — af friheten och deß dygder, hwilka som jordgrafwet guld, uppspirad jäd, wäl wintrat öfwer, men nu återkommit i dagen; att det war den "gothiska" friheten, som aflade den ordnade lagbundna frihet, hwilken gjorde det gamla norska folket så stort och starkt; att nordmannafolket nu återfått samma drifwande kraft att med den frihet, som uppstått den sista tiden, deß dygder äfwen blifwit återkallade till lifwet; att man lätt uppdagar, huruledes det ur denna frihet utstrålar upplysning, täflingskamp andarne emellan, förhöjd fosterlands kärlek, borgerligt sinne, wördnad och aftning för lagen, den högsta myndigheten, nordmannaoöfwerkonungen.

Så talade och tänkte Bergeland.

Längre fram i talet yttrar han:

I lang Tid lignede det norske Følk de søskendede Esterladte i en Familie, hvor Døden har rafet. De samle ikke Sindet i den første Stræk. Endelig drage de Een efter Een ud i Verden; og altfom de bygge

sig selv Huse, udslettes det sælveds gamle af Tanterne. De samles kanske atter der, men kun i Forbigaaende. Man taler vel om hvor godt der var tilforn; men man græder ikke mere, knuger ikke Dyrpøsterne mere ved Adstillelsen. Hver iler atter til sit, did Banen driver. Det kunde maaskee ikke være anderledes. Vor Tids Uafhængighedsfølelse, der fortærer Tanken om fremmed Tryk ifsomt og aldeles som Flammen Glosnugget har ikke saa let for at bømme. Det er vist, at Guds Vilje med Norrige er bleven fuldbyrdet.

Efter att häri åter ha kastat en blick tillbaka, kommer han till den slutfats att Guds wilja blifwit fullbordad.

Wergeland fortsätter:

Medborgere! deri — i Almeensfølelsen for Norges Velvære og Hæder, i samme Frihed, i samme Sands derfor og Dygtighed dertil, er Forvantstabet mellem Oldets og dette unge Norge, Uliggheden med det, der erkjendte et fremmed Herredømme. Det vilde være os umuligt. Dette er nok til at gjøre Skillet. De gudbrandbaldste og østerdaldste Bauner, Haldens store Baune har lyst herligen over det sjunkne Norge; Anna Kolbjørnsdatters Halmflamme har blusset sig i Ratten Stjernens Ewigheid til. Kruses Carabiner havde blinket livligen i den mørke Skog. Da flammede vel en vis almeen Følelse af Nationalitet; men den var kun Nationalstolthedens, Krigshæderens, blusfende kort som de Bauner der tændte den. I lange Fredsaar opløstes den. Om lidet taaltes af andre Riger, af det Medforbundne taaltes Alt. Egentjerlig var hver Mand nøjd med, at han intet leed, og med at de personlige Friheder bestode.

Men dette er ikke den Almeensfølelse, den Nationalaand, som er Særkjendtet paa det unge Norges; Uligghed med Oldets, og som forjetter os Fædreens Hæder — disse, der erhvervede Nordmændene Ret til bestandig at agtes for en selvstændig Nation, i Felbten lærte Fremmede det, og ved Forsatningen, som tidligen ordnedes til et meget indstrænket Konge-

dom, Folket at søle sig selvstændigt lige livligen i Fred som Krig. Denne Nationalaaud, vak om Friheden som Ornen om sin Yngel, omhyggelig om Nationalæren som Den der bestandig pudser sit Klebod, taaler ligelidet af den medforbundne Stat som af hvilken anden. Den blusser vel, men slukkes ikke med Baunerne. Den tænkes ikke med dem, men tænker dem. Freden inddybsker ikke den, men den gjør Freden tryk. Den gløder ikke alene hos de mere Dypste, hos Faae, hos dem den opløstrende Stat nedryster sine Belgjeringer rigest over. Den findes hos Alle. Det maatte være et Ribunghjerte, som manglede den. Den gjennemtrænger Samsundet, forener dets Classer, meddeler alle Broder- og Medborgernavnet, betegner det gjensødte Norge — thi den og Friheden er det som er gjensødt og alt med dem — og er Forsatningens Livsaande, Thronens Værn og Frihedens Styrke. Nærmere ere ikke Trefargerne parrede med vort Flag, end den er med Nationalæren. Denne staar særligen under Almeenaandens, Nationalitetsfølelsens, Nordmannafolkeaadens Beskyttelse. De leve og døe med hinanden. Ingen Nordmand tør fornægte den. Den udgjør den Liighed, der kan forenes med Friheden, og som vi tiljuble i vore Sange. Den elsker det gjensødte Norges trefarvede Flag og intet andet end dette. Det er Den, som lader alle Hjerter røres af en Samfølelse, naar Nationalsangene tone, naar der istemmes "For Norge, Kjemperis Fødeland." Gæntes denne Aand ikke, skulde disse forstumme.

Hvarje kommentar af oß är öfverflödig.

Hvad Bergeland här yttrar kan icke misförstås, hwarken i Norge eller i Sverige.

Bergeland framhåller härefter de för Norge gagnande förändringar, som efter föreningen fattes i werket. Med anledning deraf tolkar han den allmänna opinionen wid den tiden med följande ord:

Den jubledes da Carl besteg Hakonernes Throne. Den jubler ved hvert Storting, da Folket besliger sin. Den gjør Thingmændene, i Midterdragt eller Kutte, til broderlige Venner i hvor forskjellige dog enige i Grundlovens Urselighed.

Såsom en allmän moralisf och social grundfats för samhället i allmänhet uttalar Bergeland några ord, som väl förtjena att ihågkommas.

Ketskerdighed ved Sagen, der skrives for, er det alene som i Kamp opbøjer Mennesket over det rivende Dyr. Det er Dyderne, som under Kamp aabenbare sig ligesom de fagre Fugle der efter det gamle Sagn sværme om i Helgefondens Snehvireler, der kunne gjøre den herlig. Og det er ikke den sande Prøvesteen at vi beundre og forfærdes, men at vi ogsaa maa elske.

Såsom ett allmänt uttryck för hans uppfattning af Norges och Sveriges förening, torde för öfrigt efterföljande ur samma tal böra anföras, såsom ett uttryck af hans förningsvänliga tänkesätt.

Juden da har Norge bestaaet en Kamp frygtelig som Fædrenes med Gothunerne. Fosfbrodrerne havde blandet Blod sammen. Men Kampen var kun Kræften der pressede Buerne tillsammans, over hvilke end herligere Aldre gaae. Det vi ahne idet vi kaste Vinene til Fjeldene om Bannerne endnu staae der, er steet. Bruddet er brustet ud efter den R. vne vi saae i Jorden; men nye grønne Dale bølge hen derover.

Næstaa omedelbart härefter yttrar han följande:

Sej seer et knækkende Minde i vor Bygd ved det Steb, hvor Fædrenes Aand reiste sig, hvor Kressen søttes. Vor Tids Minde feires af dette suldt forherligede Norge. Det afryster sine Blomster paa vore Grave. Det kalder den et skjont Mellemsled

mellem sig og Odet. Det ærer Gravforsene, der nævne hine Rigsforsamlingens Mænd, som Bantæer, Huset hvori de samledes som et Frihedens Betlehem. Det tykkes, at der ikke er langt imellem Hakon Hakonsøn og Carl — ikke længer end imellem to Tunder af samme Alprælle, og end rimeligt er torat to hinanden lige kunde i Afvevlingernes og Uligbedens Verden vise sig paa Thronen; — Snart som Ganger Rolfs Et blev Franker er Carls bleven Gother; og den agter sit Stamhus at være Frihedens — det vor Lund bespygger — det, Norge altid vil regne sin Herlighed isra!

Bör icke det norska folket, då det nu reser Bergelands monument, honom till ära, ihågkomma detta hans yttrande, och måhända icke minst dessa ord, hwari han inlägger hela sitt skaplygne, hela sin sjä! Vi fråga blott.

Will man slutligen gå till detaljer, och göra reda för sig, huruledes Bergeland bedömer såväl konungafamiljen, som sitt eget fädernesland och föreningen, samt i förbindelse dermed stående särskilda förhållanden, så få wi ur hans "Norges historia", andra delen, pag. 116 och 117, anföra efterföljande, så lydande:

I den blomstrande Kongefamilie leer Folket ny Pylle för sig at spire. Kongen har icke ophört at øge sine Fortjenester af Föreningen med nye Krav paa Folkets Kjärlighet. Tüblig vandt han den ved sin Uedelmodighed og Gævmildhed; mellem de senere Krav derpaa regner Folket, at han har hørt dets Düster icke at besætte Statholderposten, og ladet sig overtyde om Ustyldigheden af Frihedsfesten den 17:de Mai. Den møbte en Modstand fra nogle Bantlægtinger, ja endog med Baaben i Christiania 1829, som mere tjente nogle øvenste Stormænds Misforstæelse over at Föreningen icke opfyldte deres egennyttige Forventninger

og Haab til den norske Frihed, der giver Svenskerne et Mønster, end Kongens Vilje, hvormed de dækte sig. Denne mistybedes ligesaameget som Folkets. Men disse have nu lært hinanden at kjende; og dette har forsøget Trykgheden. Hvert svenske Parie har udtømt sine Anstrengelser. Aaaret efter Befrielsen, i 1824, begyndte 17:de Mai at feires. Den beleer Foreningsaarene: de første 10 erkjendtes Forsatningens Fortrin kun lidet, Mængden følte sig ulykkelig, Almeenaanden var søndret og borte: i de sidste 10 er denne vendt tilbage, Frihedsindet har udviklet sig, Forsatningen er bleven almeenerkjendt, og Folket søger sig borgerlig lykkelig. Imidlertid maae vi om de første sælde den Dom: man er aldrig saa ulykkelig, som man indbilder sig; og om de sidste, med Hensyn til at Grundlovens Forjættelser endnu langt fra ere opfyldte, at man heller ikke er saa lykkelig, som man indbilder sig. Nordmændene kjende Friheden mest i Navnet endnu. Selv dette er ikke kjendt i al Lovgivningen. Uiggheden findes vel der; men ikke nok i Samsundene. Men "Folkets Oplysning er en umaadelig Haavn, aaben for vort Haab". Grundloven taaler og æfter en Udvilling af Frihed, som nærmer sig Republikens. Det skee!

Man måste härvid erinra sig, att detta skrefs 1834, då "Norges historia" af Wergerland i tryck utkom.

Att mycket sedan des blifwit och är förändradt, weta wi alla.

Beträffande Norge är den ursprungliga bestämmelsen om ståtthållareskapet helt och hållet upphäfd. Beträffande Sverige är hela vår riksdagsordning förändrad. De gamla riksstånden hafwa måst lemna plats för en riksförsamling, utgående från allmänna wal. I mångfaldiga andra afseenden hafwa båda folken äfwen gått framåt. Att reformerna,

få i ena som andra afseendet, gått, icke i monarkiskt absolutistiskt riktning, utan tvärtom i en utvecklad frihets-, i en sant medborgerlig och republikansk riktning, torde icke af någon kunna betwiflas. Tiden har uttagit sin naturliga rätt. Redan för 47 år tillbaka såg och bedömde Bergeland förhållandena följaktligen rätt.

Ur hans allmänt kända folksåga: "Glommens 17:de Mars-Dwæde" anse wi oss slutligen böra återgifwa följande versen, så lydande:

Se derfor sig reiser den Juru, som
hidsörtes af stærke Glom,
og som den milde Borma
bandt trefarvet Bendel om,
paa Frihedens Dag
til Gæstslag
for Dig i den rungende Fos!
Den stummer tilravs
hver Nidding, tilhavs,
som trøb mellem Dig og Dø.

Tillåtes det oss att uttala vår mening, så borde literatören H. Lassen, som utgifwit Bergelands efterlemnade papper, samt satt sig wäl in i hans hela författareskap, vara själfskrifwen till förtroendet och äran att hålla festtalet wid afstäckandet af det Bergelandska monumentet.

Literatören H. Lassen har i sina skrifter om Bergeland redan långt för detta, icke allenast rest honom ett monument, utan för alltid äfwen fäst sin ära och sitt namn wid det samma.

www.books2ebooks.eu